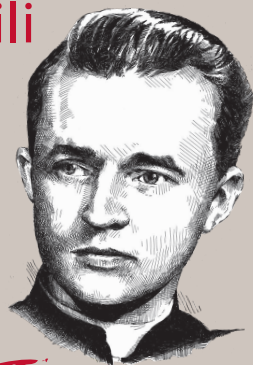

Testimonium martyrii

Bulletin o tom, jak věřili

Jan Bula

a Václav Drbala

V tomto čísle:

- Rozhovor s promotorem víry Mons. Carmelem Pellegrinem – 1. díl
- Služba kněze v Babicích v době totality
- Rakouské vyznamenání zamířilo do České republiky

2022/8

Motto:

„Své svědectví můžeme zlepšit
láskou k bratřím a sestrám,
věrností Božímu slovu a odpuštěním.
Láska, slovo, odpuštění.“

papež František

Nihil obstat:

1/AKP/23, Brno, dne 17. 1. 2023

doc. Josef Beneš, Th.D.

Imprimatur:

Ep/329/20, Brno, dne 25. 3. 2020

Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

Redakce

Výkonným redaktorem je Ing. Josef Janoušek. Dalšími redaktory jsou Lukáš Janoušek a další bohoslovci brněnské diecéze.

Redakční radu tvoří ThDr. PhDr. Radek Mezuláník, Ph.D., Mgr. Jiří Plhoň a Mgr. Jan Růžička, Ph.D.

Bulletin vychází v součinnosti s úřadem administrátora kanonizačního řízení Mons. Mgr. Karla Orlity, JU.D.

Jazykovou korekturu zajišťuje Mgr. Jan Slepíčka.

Čtenářům

Pán může naše svědectví víry zdokonalit

V tomto čísle zveřejňujeme první část rozhovoru s tzv. ďáblovým advokátem. Jedná se o funkci promotora víry, který svůj úřad vykonává na Dikasteriu pro blahořečení a svatořečení. Prověřovat autentičnost víry těch, u kterých se zvažuje kanonizace, je zodpovědný úkol. Ale nezapomínejme na momenty, ve kterých sám Bůh prověřuje naši víru. Jsou to okamžiky, které označujeme jako chvíle zkoušky. V nich také vydáváme svědectví tomu, v co jsme uvěřili. A papež František nám radí, jak toto svědectví zlepšit: láskou, slovem a odpuštěním. Řekl to v roce 2022 při své promluvě před polední modlitbou Anděl Páně na svátek svatého Štěpána – prvního mučedníka. Láska jako služba nejpotřebnější; Boží slovo přijímané a předávané; odpuštění těm, kteří nám ubližují. Právě odpuštění je podle papeže Františka tím, co ukazuje na to, že skutečně praktikujeme lásku k druhým a žijeme podle Ježíšova slova.

Trojice láska-slovo-odpuštění musela být přítomna také v srdcích všech těch, kteří zakoušeli útlak v Československu ze strany komunistického režimu v minulém století a kteří se nezřekli své víry. Tehdejší doba prověřila, zda je každá část této trojice pravdivá a Bohem darovaná. Záměrně uvádím „darovaná“, neboť jsou to dary, které dává jen Pán. Prosíme o lásku k bližním? O schopnost čerpat z Božího slova a předávat ho dál? Prosíme o dar umět odpustit každému? Nebojme se o to všechno prosit a nebojme se prosit hodně. Ježíš čeká, až nám bude moci takto rozšířit srdce. A budme otevřeni způsobu, který k tomu zvolí. Možná, že právě to, co se nám protiví a co odmítáme, je pozvání k růstu. Ať je nám příklad kněží Jana Buly a Václava Drboly povzbuzením, že k tomuto růstu si Bůh dokázal posloužit i těmi, kteří se označovali za ateisty a pronásledovatele církve.

Josef Janoušek

Vím, komu jsem uvěřil

Někdy se říká, že víra má dvě složky: důvěru a věrnost. Důvěra je osobní rozměr, založený na zkušenosti a rozumové i emoční jistotě, že ten druhý je důvěryhodný. Věřím někomu, protože mu důvěřuji.

Pokaždé, když druhý svou důvěryhodnost osvědčí, se má víra utvrzuje a může růst. Svátý Pavel píše: „Vím, komu jsem uvěřil.“ (2Tím 1,12). Tato složka naší víry je důležitá a nejde přeskočit. Když dnes někdo opouští křesťanství, hraje v tom často roli právě zklamání důvěry. V něčem Bohu důvěřovali, a on jim v tom nepomohl. Je opravdu těžké věřit, když jsme si nevybudovali k Bohu důvěru.

Právě v takovýchto chvílích Starý zákon připomíná, že naše důvěra nemusí pramenit jen z naší momentální situace.

V těžkých chvílích si vždy Izraelité začali připomínat všechno dobro, které jim Hospodin prokázal. Žalm 22, který začíná: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“, pokračuje: „Ty jsi mě vyvedl z matčina lůna, na tebe jsem byl odkázán od narození.“ Protože věrnost, druhý rozměr víry, nám umožňuje nevzdat se toho, co je dobré, toho, kdo je Dobrý, i když nám to momentálně žádný prospěch nepřináší.

Když ovšem ani toto nestačilo, Starý zákon jde ještě dál, a připomíná si všechno dobro, které kdy Hospodin učinil celému národu. Jako Abrahám důvěřoval svému Bohu, že mu dá syna, i když to trvalo dvacet pět let, a Mojžíš důvěřoval Hospodinu, že je i po čtyřiceti letech dovede do zaslíbené země – tak i já důvěřuji Kristu, že má cenu za ním jít, i když se svět momentálně nevyvíjí podle mých představ. Stejně jako naši předkové přestáli s Boží pomocí války a hladomory, dá nám Pán sílu ustát i letošní zimu.

Důvěra v Ježíše je podstatná součást víry.
Je jejím základním kamenem, který se opracovává věrností.
(Foto: Unsplash)

Od toho nám církev předkládá životy svatých. Jako oni důvěřovali Ježíši, že jim dává dobro i tehdy, když tomu nic nenasvědčovalo, tak můžeme zůstat věrní i my. Přesně toto vidíme i na životě Jana Buly a Václava Drboly. Skrze věrnost si udrželi důvěru v Krista i když byli zavřeni ve vězení a asi tušili, že proces, který je čeká, nepůjde označit slovem „spravedlivý“. Jako oni, tak i my můžeme mít v těžkých chvílích před očima Ježíšova slova: „Trpělivostí zachráníte svou duši.“ (Lk 21, 19).

Jan Kříž

Rozhovor

s promotorem víry v procesech blahorečení a svatořečení v Římě Mons. Carmelem Pellegrinem – 1. díl

Dikasterium pro blahorečení a svatořečení (dříve Kongregace pro blahorečení a svatořečení) je instituce, která sídlí ve Vatikánu a má na starost zkoumání a prověřování kauz blahorečení a svatořečení. V její čele stojí prefekt (v současnosti to je kardinál Marcello Semeraro). Mezi těmi, kteří hrají v její činnosti důležitou roli, je také promotor (neboli zastánce) víry. Tím je od roku 2012 Mons. Carmelo Pellegrino (* 1971), který pro toto vydání bulletinu poskytl rozhovor.

Monsignore Pellegrino, přibližte nám, prosím, jak fungují kanonizační procesy na dikasteriu a jaká je vaše role? Kolik zde pracuje celkem pracovníků? A jaké funkce tito lidé zastávají?

Žádosti o beatifikaci a kanonizaci jsou projednávány poměrně složitými procedurami. Každé řízení má dvě části: diecézní část, při níž místní církevní soud provádí soudní řízení, při němž shromažďuje výpovědi svědků a různé dokumenty, a římská fáze, při níž se všechny tyto materiály posílají našemu dikasteriu a souhrnně se zpracovávají do spisu zvaného Positio, k němuž se pak vyjadřují různí poradci a znalci – historikové, teologové, lékaři – a poté i kardinálové a biskupové řádné sekce dikasteria až ke konečnému úsudku, který je v rukou Svatého otce. Mým úkolem je předsedat průzkumu, při němž teologičtí konzultanti zkoumají ctnosti Božích služebníků, případy mučednictví,

zázraky a kandidáty na titul učitel církve. Dikasterium má zhruba třicet úředníků, jejichž úkoly jsou rozděleny podle tří hlavních oblastí – teologické, historické a právní – a někteří se věnují specifickým úkolům souvisejícím s činnostmi kanceláře a s archivací této vzácné dokumentace.

Carmelo Pellegrino s papežem Františkem
(Foto: archiv Carmela Pellegrina)

Vy se ve své profesi zabýváte šetřením kauz, při kterém zastáváte pozici, která byla dříve označována jako „d'áblův advokát“. Prošla tato funkce na dikasteriu vývojem? Na co je dnes kladen důraz více, než tomu bylo dříve?

Tato funkce byla v nedávné minulosti nejprve přehodnocena a vzápětí nově doceněna. V posledních čtyřiceti letech se – zcela správně – došlo k závěru, že promotor víry má při své práci poskytnout mnohem více prostoru pozitivním aspektům, jimiž se kandidáti beatifikace vyznačují. Zkušenost však v poslední době doporučila, aby se opět docenil i význam námitek, které promotor víry formuluje: kritická instance má vždy fundamentální význam pro potvrzení pravdy.

Jaké jsou kladeny požadavky v oblasti vzdělání na toho, kdo má zastávat funkci promotora víry? Kde jste toto potřebné vzdělání získal?

Promotorem víry je prelát-teolog dikasteria, který musí být znalcem v oblasti teologie. Formaci v této oblasti jsem získal na Papežské gregoriánské univerzitě a pak jsem získal doktorát z Písma svatého na Papežském biblickém institutu. Obecnou formaci pro práci na kauzách svatořečení je možné získat na kurzu odborné přípravy, organizovaném naším dikasteriem ve spolupráci s Papežskou lateránskou univerzitou. Ovšem světci jsou velmi zvláštní záležitostí. Předmětem studia nejsou nějaké teologické argumenty ani dogmatické pravdy, nýbrž lidské bytosti z masa a kostí, takže se zde kromě vědomostí z oblasti

spirituality vyžadují i znalosti antropologické a psychologické povahy. Základním kritériem je vždy vtělené Slovo a neúčinnějším způsobem pro zkoumání těchto kandidátů blahořečení či svatořečení je vždy ten, který je spojen s neustálou modlitbou a duchovním rozlišováním. Svatosť je Božím dílem a jediné ve světle Božím se můžeme dopracovat k jejímu co nejpřesnějšímu posouzení.

Ve své funkci oslavíte v listopadu desetileté výročí. Za tu dobu jste se jistě setkal s velmi zajímavými osobnostmi. Které z nich zvláště vynikají? A vynikaly mezi nimi také některé ze zemí bývalého východního bloku (tzn. Východního Německa, Polska, Československa, Maďarska, Rumunska či Bulharska)?

Ano, deset let je poměrně dlouhá doba, ale byl to Bohem požehnaný čas. Už před tím, než jsem byl jmenován do této služby, spolupracoval jsem s předchozím promotorem víry, jímž byl Mons. Corradini. Mohli jsme tedy studovat velmi krásné kauzy: zázrak ke kanonizaci Otce Pia, kauzy Matky Terezy a Jana Pavla II., ale též mnoho kauz mučedníků a svědků z východní Evropy. Co se týká Maďarska, předsedal jsem shromáždění o heroických ctnostech ctihodného kardinála Józsefa Mindszentyho (1892–1975), uvězněného v roce 1948 a po několik následujících dnů krutě mučeného; procházel jsem i kauzu Mindszentyho předchůdce blahoslaveného biskupa Zoltána Meszlényiho (1892–1951), který zemřel jako mučedník v koncentračním táboře. Zabýval jsem se heroickými ctnostmi a zázrakem připisovaným přímělu blahoslaveného kardinála Stefana Wyszyńského (1907–1981), varšavského arcibiskupa a primase Polska, ale též mučednictvím řady dalších duchovních pastýřů v zemích bývalého východního bloku: např. v Československu řeckokatolického biskupa Vasila Hopka (1904–1970); v Rumunsku biskupa Antona Durcoviho (1888–1951), kterého nechali zemřít hladem; v Albánii („prvním ateistickým státu světě“, jak stálo v ústavě) početné skupiny, v jejímž čele stál františkánský biskup Vincenc Prennushi (1885–1949).

Pokračování v příštím čísle.

Rozhovor zpracoval Josef Janoušek

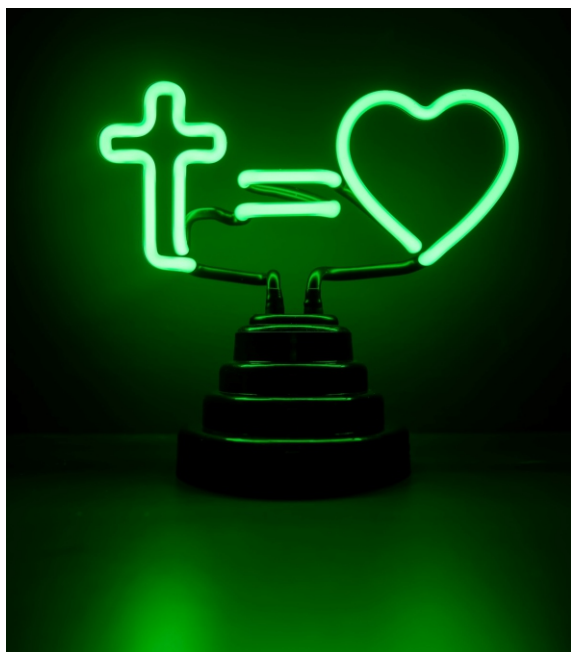
Úvod do teologie mučednictví

Teologie mučednictví

V minulém čísle jsme se zaměřili na původ a význam pojmu mučednictví. Na závěr byl nastíněn rozdíl mezi mučednictvím v teologickém a právním smyslu. V tomto článku pokračujeme v obou aspektech mučednictví a popisujeme, co znamená, že mučednictví je povoláním, které dává Bůh.

Mučednictví v teologickém smyslu se může vztahovat na mnoho těch, kteří nejsou církví prohlášeni za svaté. Je to povzbudivé pro všechny, kteří se domnívají, že někdo měl být kanonizován, ačkoliv církev prohlásila, že k takovému kroku chybí nějaké podstatné prvky, které musí obsahovat mučednictví v právním smyslu. Jinak řečeno – nikomu není upíráno, že mohl dosáhnout před Bohem koruny mučednictví.

Nabízí se otázka: Může člověk udělat něco pro to, aby se stal mučedníkem? V ranných dobách křesťanství to byla otázka velmi aktuální, protože o tom, kdo prolil krev pro Ježíše, panovalo přesvědčení, že je v nebeském království. Připomeňme, že křesťané se tehdy modlili u hrobu mučedníků, nikoliv však za ně, protože

Mučednictví je povolání.

A stejně jako všechna ostatní povolání vychází z lásky:
„Kdyby láska vyhasla, přestali by apoštolové hlásat evangelium,
mučedníci by se zdráhali prolít svou krev...“

Pochopila jsem, že láska v sobě obsahuje všechna povolání,
že láska je všechno, že objímá všechny doby a všechna místa ...
jedním slovem, že je věčná!“

(Sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Autobiografie, B 3v.; foto: Unsplash)

si byli jisti, že už jsou spaseni. Zde je třeba připomenout – mučednictví je povolání, dar a charisma.

Mučednictví jako povolání, dar a charisma

Není možné čelit zkoušce víry, jakou je mučednictví, pokud k tomu není někdo povolán a pokud není mučednictví chápáno jako dar a charisma. Je-li tedy mučednictví darem, nemůže být vyžadováno ani vyhledáváno, ale pouze přijímáno. Okolnosti, čas a způsob umučení jsou určovány Bohem. Stejně jako tomu bylo, když nastaly Ježíšovy Velikonoce. To, co si mnozí lidé dostatečně neuvědomují, je, že povolání k mučednictví nespočívá ani tak v násilné smrti, i kdyby to byla smrt pro víru v Krista(!), jako spíše v povolání ke zvláštnímu vztahu lásky a sdílení s Ježíšem Kristem. A tento zvláštní vztah je charakteristický tím, že člověk prožívá s Božím Synem jeho poslední okamžiky na kříži. A jedině toto spojení s Ježíšem je zdrojem pro to čelit událostem, které jsou s mučednictvím spojeny. Podobně to prožíval svatý Ignác z Antiochie. V listu Římanům není nic o tom, že by odmítal život anebo pohrdal tělesnými věcmi. Nacházíme zde však velikou touhu po tom, aby se dokonale sjednotil s Kristem. Svatý Ignác pochopil, že jedině tak dosáhne plnosti, pro kterou byl stvořen. Z dosud uvedeného je zřejmé, že pokud je mučednictví povoláním, které zasévá do srdce Bůh, je to také jen On, kdo nám může pomoci toto povolání uskutečnit. Je tedy k tomu vždy zapotřebí Boží milost. Druhý vatikánský koncil to zdůrazňuje v konstituci *Lumen Gentium*: „Ježíš, Boží Syn, nám projevil svou lásku, když za nás obětoval život; proto nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dá svůj život za něho a za své bratry. K tomuto největšímu svědectví lásky přede všemi, zejména před pronásledovateli, byli povoláni někteří křesťané už v prvním století a vždy budou povolávání. Mučednictvím se učedník připodobňuje svému Mistru, který dobrovolně přijal smrt pro spásu světa, a následuje ho v prolití krve, proto je církev oceňuje jako vynikající dar a největší ověření lásky.“ A dále konstituce připomíná, že každý má být připraven vyznat Krista před lidmi a následovat ho cestou kříže v pronásledováních. Mezi tím, co napomáhá svatosti zejména, je právě Boží milost: „Svatost církve podporují zvláštním způsobem i četné rady, jejichž zachovávání Pán předkládá svým učedníkům v evangeliu. Mezi nimi vyniká drahocenný dar Boží milosti.“ (srov. LG č. 42).

Zpracoval Josef Janoušek

Zdroje:

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM. *Le cause dei santi: sussidio per lo Studium*. Roma: Libreria Editrice Vaticana, 2014.

II. Vatikánský koncil. Věřoučná konstituce o církvi *Lumen Gentium*. In *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Druhé vydání. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002. s. 29–100.

Služba kněze v Babicích v době totality

Svědectví

Otec Jan Peřina je knězem brněnské diecéze. Narodil se v roce 1945 a kněžské svěcení přijal v roce 1970. Po svém vysvěcení působil dva a půl roku v Novém Městě na Moravě a potom rok v Nových Syrovicích. Kvůli aktivitám ve farnosti byl nucen odejít do nové farnosti – do Babic na Třebíčsku. Zde působil jako farář od roku 1974 do roku 1983. Jeho dalším působištěm se staly Vysoké Popovice s přilehlými obcemi, kde působí dodnes. Právě kvůli jeho působení v Babicích v době, kdy byl u moci ještě komunistický režim, jsme ho požádali o rozhovor.

Milý otče Jane, jsem moc rád, že jsme se mohli potkat, abychom si popovídali o věcech, o kterých mluvit může být pro někoho náročné. Ale věřím, že ty, jako duchovní správce, který působil v mnoha farnostech, dokážeš nahlížet i na ty těžké věci v životě a na to, co se stalo, trochu víc z té Boží perspektivy.

Mohl bys na začátek říct něco o tvém hledání životního povolání?

Narodil jsem se rodičům jako druhé dítě. Už jako malý kluk jsem toužil stát se knězem. A když mě potom můj strýc páter Leopold Běhal pozval na prázdniny do farnosti Bedřichov, tak začala ve mně klíčit touha stát se knězem doopravdy. Můj bratr zemřel jako malé dítě a já jsem se narodil až po deseti letech po něm. Vzpomínám si na slova maminky: „Buď dobrým knězem. A kdybys měl být špatným knězem, raději se jím ani nestávej.“ Snažil jsem se jejího pokynu držet. Ale na to, na co se maminka těšila – na první mši svatou – toho se bohužel nedočkala. Zemřela toho roku v únoru. Knězem jsem se stal v prosinci.

R. D. Jan Peřina v jedné z farností,
kde působil – ve Zbraslavi na Moravě.
(Foto: archiv farního časopisu Pod Peřinou 3/2010)

Do Babic jsi nastoupil v roce 1974. Tedy třiadvacet let poté, co se odehrály tzv. babické události. Ještě než jsi nastoupil do Babic, slyšel jsi někdy o tom, co se tam tehdy odehrálo?

Slyšel jsem, ale velice mlhavě.

Dostali se k tobě za tvého působení v Nových Syrovicích, které jsou již blízko Babicím, lidé, kteří by byli nějak do těch tragických událostí vtaženi?

Ano. Moji farníci mě o tom informovali, o těch událostech, takže jsem jakési ponětí o tom měl. Ale úplně do detailu ne.

V padesátých letech byla mezi lidmi silná atmosféra strachu. Vstřebaly se po dvaceti letech ty věci ve společnosti, nebo lidé stále měli strach se k tomu vyjadřovat?

Lidé měli pořád strach se k tomu vyjadřovat, čili se o tom svěřovali mně pod slibem, že o tom nebudu nikomu dál vykládat a dál ty jejich zprávy nikde šířit, aby nebyli nějak postiženi. Byl tam ten strach v té obci. To bylo znát na první pohled.

Když jsi začal působit v Babicích v roce 1974, nastupoval jsi tam s vědomím, že nastupuješ do farnosti, která je zatížena určitým neodpuštěním a vším tím, co se dělo tehdy v padesátých letech?

Ano, to jsem cítil. Bylo to tak. Ano.

A jak jsi jako kněz uvažoval, co s tím dál dělat?

Měl jsem zpočátku obavy, zda by se nemohlo stát, že by se něco podobného ještě [v době mého působení] opakovalo. Nějaká provokace. Takže jsem byl opatrný. Stýkal jsem s panem Ludvíkem Stehlíkem, který byl také mezi odsouzenými a vězňenými jako údajný spolupachatel toho atentátu. Snažil jsem se dbát jeho pokynů, abych nikde nenarazil. Strach jsem měl.

Z doby, kdy jsi tam bydlel na faře, jsi mi říkal, že jsi zažíval takový zvláštní pocit, když jste se šli podívat na půdu fary. Mohl bys k tomu něco říct?

Bylo pro mě otřesné, když jsem se díval na podlahu té půdy, kde byly vytrhané fošny a pohozeny, a kde v roce 1951 komunisté poté, co v této skrýši předtím nachystali zbraně, je tam najednou slavnostně, okázale odhalovali, aby ukázali, jací byli kněží. Že se vlastně podíleli na

Při sloužení mše svaté v kostele v Babicích. Červenec 1983.
(Foto: soukromý archiv – Jan Peřina)

vraždách nevinných lidí. A když jsem si uvědomil, že jsem po tolika letech jediný člověk, který se dostává k počátku toho všeho dění, tak to bylo pro mě takové i významné. Že mohu dosvědčit, že ta akce byla předem nachystaná a potom veřejně a okázale provedena.

Pro obec a okolí byly zřejmě významné ty dny v době výročí tzv. babických událostí. Tedy v červenci. Jak tenkrát komunistický režim k tomu přistupoval? Co se snažili z těch dnů udělat po dvaceti letech?

Měl jsem za to, že z toho chtějí vytlouct po těch letech co nejvíce věci proti církvi a proti údajným nepřátelům. Že to chtějí zúročit i do těch dnů a let, kdy jsem tam byl farářem. Byl to takový markantní čin. Až mi byla hanba, že jsem musel u toho, co bylo v neprospěch těch umučených kněží, asistovat. Napomáhat tomu režimu, aby z toho vytřískal co nejvíce.

A ty události se připomínaly jakým způsobem? Probíhala nějaká veřejná manifestace?

Ano, byly tam veřejné oslavy za účasti vážených lidí, aby jich tam bylo co nejvíce. Všechno muselo ten den umlknout. Ani věžní hodiny nesměly v tom čase slavení bít. Natož zvony. To bylo všechno tak svázáno a využíváno úplně do detailů, aby se dalo i po těch letech od [spáchaného] činu vyždímat všechno, co se dá, proti církvi a proti slušným lidem.

Ty jsi působil ve farnosti, kde byl předtím Václav Drbola. Jak lidé tehdy na tohoto kněze vzpomínali? Měl vůbec někdo odvahu o něm něco říct?

Nijak zvlášť o tom lidé nemluvili. Ani o jeho osobě, ani o jeho působení. To bylo takové zvláštní. Bylo tam takové ovzduší, kdy jakýsi strach padl na tu vesnici, která je v takovém klínu okolních kopců. Lidé se báli o něm hovořit, nějak ho hodnotit nebo se k němu hlásit. Ten strach tam byl očividný.

Připomínalo se v té obci také někdy jméno Jana Buly?

Ano. To byla vlastně sousední obec – Rokytnice nad Rokytnou. I to se tam připomínalo, a to jméno také často padlo.

A lidé z kostela, kteří patřili k věřícím i z vlastního přesvědčení, vzpomínali někdy na oběti těch událostí – na Václava Drbolu nebo Jana Bulu – jako na mučedníky?

Ano. Sice soukromě, mezi čtyřma očima, ale ano.

Cítil jsi ke konci tvého působení ve farnosti po těch devíti letech, že se trochu uvolnilo napětí?

Myslím, že to bylo dost stejné. Nijaký zvláštní zlom tam nenastal.

Když byl zahájen proces blahořečení, tak nejprve se vztahoval pouze na Jana Bulu. Později k němu byl připojen i Václav Drbola. Jak jsi vnímal to, že byl zahájen proces kanonizace s člověkem, který působil na místě, kde jsi byl potom ty?

To jsem přijímal s takový povděkem a vděčností, že se konečně učíní tomu všemu zadost, jak se říká. Prožíval jsem to sice mimo farnost, ale měl jsem z toho radost.

Mohl bys říct, jak jsou pro tebe kněží Jan Bula nebo Václav Drbola osobně důležití? Pro tvoje kněžství a pro tvůj život?

Uvědomil jsem si, že já jako obyčejný kněz jsem nebyl ani hoden sloužit tam v té farnosti, kde zemřel mučedník. To jsem bral jako dar a milost. Byl jsem na to potom dost pyšný a vděčný za to, že jsem se mohl pohybovat na stejných místech jako páter Václav. To jsem prožíval velice kladně a s jakousi radostí.

Děkuji ti, otče Jane, za to, že sis udělal čas, abychom mluvili o těchto věcech. A děkuji ti za tvoji dosavadní kněžskou službu. Přeji ti, abys jednou, na konci života, přinesl Bohu neporušenou korunu kněžství.

Rozhovor zpracoval Josef Janoušek.

Svědectví

V červenci 2011 napsala paní Marie Leskovjanová osobní svědectví. Bylo zveřejněno na webu kanonizace.biskupstvi.cz a píše v něm o svém nemocném synovi a zlepšení jeho zdravotního stavu.

Asi nijak nepřispějí k dovršení kanonizačního řízení, ale chci se s Vámi s radostí podělit o duchovní vztah a pomoc otce Jana Buly. Můj syn

Josef byl dost nemocný (psychika, onemocnění střev, ledvin). Nemohl najít práci a málokdo by ho do práce s hodnocením od lékaře vzal. Na doporučení řádových sester z Doksan jsem se modlila se známými nověnu k otci Janovi (vzhledem k tomu, že Jan Bula není ještě blahorečený, muselo se jednat o soukromě vytvořenou nověnu nebo jinou modlitbu, pozn. redakce). Syn v krátké době našel práci. V práci mu sice dělali naschvály a nebyla to tudíž žádná výhra (v očích lidí), ale docházelo k postupnému psychickému posilování a uzdravování. Syn v současné době je bez pravidelných léků a 11. června 2011 se oženil. Věřím, že v tom má prsty otec Jan. Jsem mu tímto moc vděčná a plním slib, který jsem dala, že Vám o tom napíšu. Jeho fotku mám neustále na očích, je se mnou pořád v kuchyni. Obracím se na něho v potřebných situacích. Již teď se těším na jeho blahorečení. Tak, to je ve stručnosti vše, co jsem Vám chtěla napsat. Děkuji Pánu za všechny dary, mezi které patří i poznání otce Jana Buly.

Úcta ke kandidátům blahorečení je omezena na tzv. soukromý kult (viz Kodex kanonického práva, kán. 1187), který je však pro blahorečení velmi žádoucí. Může mít například také formu obrázku v domě, kde rodina bydlí.
(Foto: Unsplash, upraveno)

Pro všechny s radostí napsala Marie.

Zažili jste i vy něco v souvislosti s kněžími Václavem Drbolou a Janem Bulou? Napište nám prosím přes formulář na našem webu www.kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napište nám“.

Václav Drbola

Tříbeno v ohni

Pán mluví v Písmu o tom, že své věrné provede ohněm: „Roztavím je, jako se taví stříbro, vyzkouším je, jako se zkouší zlato. Bude volat moje jméno, a já ho vyslyším. Řeknu: ‚Je to můj lid‘ a on zvolá: ‚Hospodin je můj Bůh!‘.“ (Zach 13,9) Pán si nás opravdu volá ke vznešenému úkolu. Podílet se na díle spásy, která se projevuje i tímto tříbením v ohni. Nemusíme se ale bát. Pán totiž nenakládá neúnosná břemena. Co je potřeba? Prosit o silná ramena a dávat pozor, abychom si sami nenaložili víc, než uneseme. Věřím, že si Pán chtěl Václava v ohni pročistit, aby se i on podílel specifickým způsobem na budování Božího království.

Základní data

- Dne 10. července 1951 jednali členové Politického sekretariátu Ústředního výboru KSČ o návrzích trestů smrti.

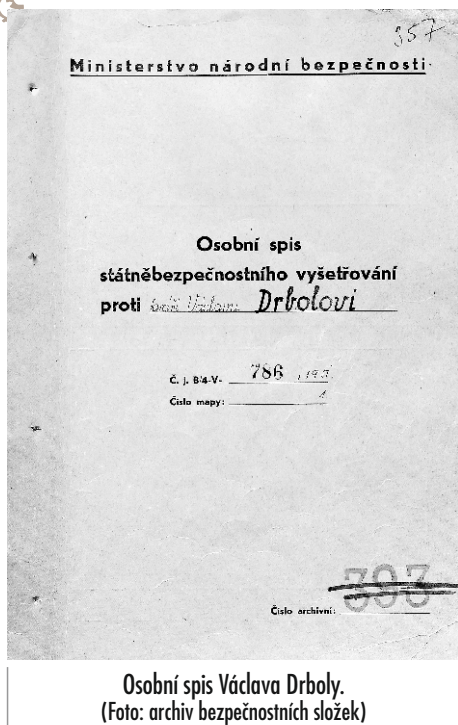
Vězení

Kněze Václava odvezli v ranních hodinách 17. června 1951 do věznice v Jihlavě. Jeho první výslechy začaly asi 14 dní před vraždami v Babicích, ale první dochovaný je datován až 1. července. Podle dodatku výslechového protokolu se jeví jako pravděpodobné, že Václav se dozvěděl o střelbě v babické škole až večer 9. července. Okamžitě byl nucen, aby se doznal k návodu k samotné vraždě. Bylo absurdní doznat se k něčemu, co bylo spácháno až dva týdny po jeho zatčení. O jeho mučení víme především díky svědectví lidí, kteří byli také zatčeni a pobývali v Jihlavě.

Místo tragédie. Škola v Babičích.
(Foto: archiv bezpečnostních složek)

Zemědělec Josef Pánek ze Šebkovic, který byl zatčený 3. července 1951, popisoval, že křikem vězňených se stěny v budově tajné policie v jihlavské Hluboké ulici téměř otrásaly. „Když vyšetřovali faráře Drbolu, slyšel jsem, jak řval: „Nešlajte po mně!“ Z jiných svědectví, které jsou součástí kanonizačního spisu *Positio*, najdeme vzpomínku kněze, který uvedl, že celá věznice nespala, když Václava vyslyšali. Prý mu píchali špendlíky pod nehty a drtili varlata louskáčkem na ořechy.

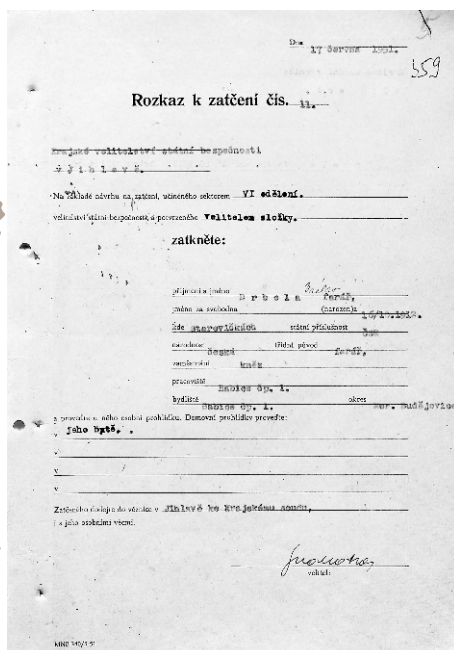
Spoluvězeň Ludvík Stehlík

Jeden ze spoluvězňů, Ludvík Stehlík, vydal svědectví: „Když jsme jezdili na vyšetřování, bylo přes zed' slyšet nářek Václava Drboly, babického kněze, který byl zatčen patnáct dní před vý-

střely v babické škole. Jenomže oni z něj potřebovali udělat hlavního iniciátora vražd. Mučili ho hroznými způsoby. Bylo slyšet jeho volání: „Nekopejte do mě, zabijte mě, já nic nevím!“ Jednou v noci mu dali svěráky na všechny prsty na rukou a utáhli šrouby. Než oteklé prsty popraskají, trvá to dost dlouho. Je to nepředstavitelná bolest. Celou noc bylo slyšet takový nářek, že celý kriminál nespál. Kdyby Václava tak brzo nepověsili, věřím, že by ho utloukli. Utloukli proto, že nechtěl podepsat, že babický případ byl jeho nápad...“

Klíčové zasedání

Dne 10. července 1951 zasedli členové Politického sekretariátu Ústředního výboru KSČ, soudruzi Klement Gottwald, Antonín Zápotocký, Viliam Široký a Rudolf Slánský. Jak konstatuje zápis z jednání, schválili návrh státní prokuratury, že bude sedm obžalovaných v babickém

**Rozkaz k zatčení, který vydalo Krajské velitelství
Státní bezpečnosti v Jihlavě 17. června 1951.
(Foto: archiv bezpečnostních složek)**

procesu odsouzeno k trestu smrti. Mezi nimi jsou i dva kněží: Václav Drbola a František Pařil. Veřejné přelíčení má proběhnout v Jihlavě 12. až 14. července 1951. Procesu bude propagačně využito v tisku i v rozhlasu. Mezi tím je Václav ve vězení násilím nucen k tomu, aby se naučil požadovaný scénář pro inscenaci soudního líčení, při němž později na otázku soudce: „Pane obviněný, cítíte se vinným z toho, že vlastně jste se tímto způsobem stal také jedním z iniciátorů té vraždy?“ odpověděl: „Jsem si vědom a uznávám, že jsem zapříčinil také jeden takový popud této následné teroristické akce, která byla spáchána na těchto lidech.“

Zpracoval Lukáš Janoušek

Slaskavým svolením převzato z knih:

MIKULÁŠEK, Jiří. *Vejdí do radosti: pohledy do života kněze-mučedníka Václava Drboly*. Brno: Biskupství brněnské, 2012.

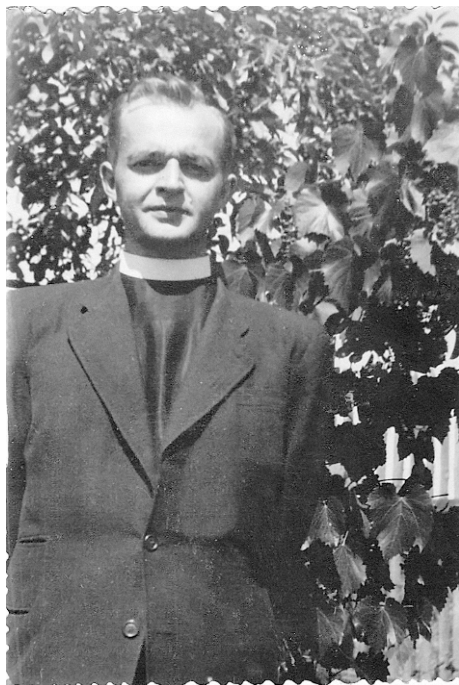
NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav. *A přece budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016.

RŮŽIČKA, Jan – SLÍVOVÁ, Petra. *Jan Bula (1920-1952) / Václav Drbola (1912-1951)*. Brno: Biskupství brněnské, 2016.

Jan Bula

Bůh ospravedlňuje

U apoštola Pavla v listě Římanům nalezneme větu: „Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje!“ (Řím 8,33) A to má být útěchou každému nevinnému člověku, na kterého je vznesena lživá žaloba. Je-li totiž ospravedlněn před Bohem, nemusí se obávat žádné žaloby, neboť to je pouze lidské obvinění. Jediné obžalování, z kterého je třeba mít strach, je usvědčení z toho, že nejsme hodni, abychom po smrti byli navěky s Bohem. Čisté svědomí bylo velkou posilou i pro Jana Bulu. I když byl vystaven situacím, kterým nerozuměl, a byl nucen se přiznat k věci, které neudělal, přesto mu mohla být útěchou slova: „... ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží“ (Řím 8,38–39).

Poslední fotografie Jana Buly na svobodě.
(Foto: rodinný archiv – rodina Bulova)

tomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží“ (Řím 8,38–39).

Základní data

- Dne 30. dubna 1951 byl zatčen Jan Bula.
- Dne 2. července 1951 byli v Babicích zavražděni tři funkcionáři místního národního výboru.

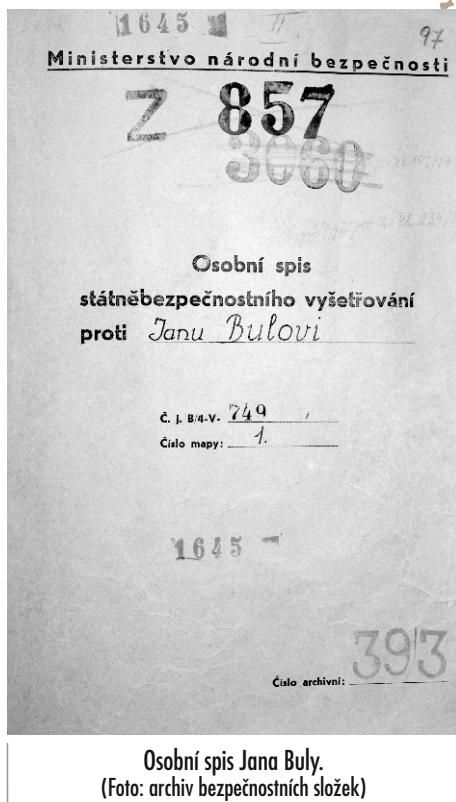
Nedůvěra k Ladislavu Malému

Když Jan Bula prokoukl Ladislava Malého, přestal mu věřit. Jedním z důvodů jeho nedůvěry byla skutečnost, že bylo stále odkládáno setkání s arcibiskupem Beranem, kterého měl Jan Bula vyzpovídat dříve, než údajně bude převeden přes hranice. Snažil

se proto zachránit, co se dalo. Usiloval o to, aby nebyli přivedeni do neštěstí ostatní lidé. Kromě toho, že jeho dávný spolužák organizoval ozbrojené útoky, které mladý kněz odmítal, snažil se Malý kompromitovat další osoby a zatáhnout je do podivných odbojových sítí. Jan Bula také věděl, že Ladislav Malý rozeslal různé nebezpečné dopisy a vzkazy. Ty by se neopatrností mohly dostat do rukou informátorů nebo tajné policie. Proto na něj naléhal, aby z kraje úplně odešel. Zároveň se spolu s Miloslavem Hlouchem snažil zachytit část Malého vzkazů adresovaných různým lidem a ničit je. Sestra Miloslava Hloucha vzpomínala: „Oni Bulu vinili, že rozesílal Malého dopisy, ale on je naopak zadržoval. Jsem přesvědčená, že takhle zachránil mnoho lidí před zničením“.

Zatčení

Státní bezpečnost sledovala dění na Třebíčsku delší dobu. Po přestřelce v Heralticích, kterou inicioval Ladislav Malý, začala s rozsáhlým zatýkáním. Tak byl zatčen také Jan Bula. Důvod? Vyšetřovatel Adolf Rázek k této otázce uvedl pokyn od štábního strážmistra Josefa Rychteckého, jenž byl adresován vyšetřovacímu oddělení StB v Jihlavě: „Farář Bula jest osoba, která jest vůči stávajícímu společenskému zřízení ostře zahrocená, přestože je dělnického původu, jest jejím úhlavním nepřitelem. V důsledku toho jest schopen všech protistátních činů, které směřují k podlomení a zastavení naší cesty k socialismu. Již to, že je mladým knězem vysvěceným až po revoluci 1945, jest pro nás dostačujícím důkazem, že se v něm skrývá zarytý odpůrce lidově demokratického

zřízení. V daném případě, je-li nějaké podezření na jmenovaného z protistátních činů, využijme této příležitosti a zbavme jednoho parazita vlivu na dělnickou třídu, která jej musí živiti.“ Byl zatčen 30. dubna 1951. V ten den vyučoval náboženství ve škole v Rokytnici nad Rokytnou. Jeden z příslušníků StB pro něj přišel a odvedl jej na faru. Podle pamětníků před zatčením Jan Bula řekl: „Doufám, že se brzy vrátím, nic zlého jsem neudělal.“ Na faře proběhl „preventivní“ výslech. Během něho kněz uvedl, že ho před necelým měsícem navštívili dva neznámí muži. Po tomto výslechu byl Jan Bula zatčen. Při domovní prohlídce fary se neprokázalo, že by se tam někdo ukrýval, anebo že by tam byl nějaký závadný materiál.

Ačkoliv již Jan Bula poznal, jaký charakter má Ladislav Malý a že mu nemůže věřit, byl na počátku rozhodnutý ho neprozradit. Pravděpodobně proto, aby chránil ostatní, kteří byli na něj napojeni. Vyšetřování Jana Buly mělo zřejmě určitý význam, neboť byl při něm přítomný ministr informací Václav Kopecký. Během května byl vytvořen scénář pro plánovaný soudní proces. Tento scénář obsahoval jak fakta, tak také polopravdy a lži. V červnu byl vypracován otázkový protokol Jana Buly. Měl sloužit k tomu, aby se obviněný naučil dobře svoji roli pro připravovaný proces. V něm měly od Jana Buly zaznít sebeobviňující věty, které protokol obsahoval. O tom, že pobyt ve vazební věznici už sám o sobě byl agónií, svědčí například to, že když donesla Janu Bulovi při návštěvě jeho sestra Marie řízky, musela mu je pokrátet, neboť mu chyběly přední zuby.

001
Dne 30. dubna 1951. 69

Rozkaz k zatčení čis. A-44/1057-57

Podříčení - ref. 5031.
Z d e .

Na základě návrhu na zatčení učiněného 2. oddělením
velitelství státní bezpečnosti a potvrzení:

zatkněte:

příjmení a jméno B U L A Jan
přechodné číslo -- (naroden) 24. 5. 1920
kde Moravské Budějovické příslušnost žup
odbornost železný státní závod
zaměstnání dělník-vedoucí
pracoviště
bydliště Rokytnice nad Rokytnou, 813 okres Třebíč

o provedení a o souběžném prohlášení. Demovet prohlášení provedeno:
v Rokytnici nad Rokytnou, 813.
v _____
v _____
v _____

Zatčeného dodaje do věznice v
jeho osobní věci.

Miloslav J. Procházka
velitel

5035 708/51

Rozkaz k zatčení, který vydalo Krajské velitelství Státní bezpečnosti v Jihlavě 30. dubna 1951.
(Foto: archiv bezpečnostních složek)

Po vraždách v Babicích

Celá situace se změnila 2. července 1951. V ten den se udály vraždy v Babicích, kterých státní režim náležitě využil. Díky nim mohly být postaveni před soud kromě pachatelů kriminálního činu také osoby nepohodlné režimu. K nim patřil i Jan Bula. Politický sekretariát Ústředního výboru KSČ jednal v Praze 10. července 1951 o průběhu prvního soudního jednání. Bylo dohodnuto, že z prvního procesu bude Jan Bula vyloučen. Měl být souzen později a měl dostat trest smrti. Proč k tomu došlo, nelze s jistotou stanovit. Pravděpodobně to mělo pomoci k tomu, aby byla v regionu prodloužena přítomnost represí a byla zesílena atmosféra strachu. Jan Bula byl postaven do čela skupiny, která měla být souzena ve druhém „babickém procesu“. Nezabránila tomu ani skutečnost, že tento mladý kněz byl zatčen více než dva měsíce před vraždami v Babicích!

Zpracoval Lukáš Janoušek

S laskavým svolením převzato z knih:

NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav. *A přeče budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016.

RŮŽIČKA, Jan. *Život Jana Buly*. In: RŮŽIČKA, Jan – CHALUPOVÁ, Petra. *Věřím, že můj krátký život nebyl nadarmo: Sborník z konference k 90. výročí narození kněze Jana Buly*. Brno: Biskupství brněnské, 2010.

MIKULÁŠEK, Jiří. *Sejdeme se v nebi: Životní příběh mladého kněze Jana Buly*. Brno: Biskupství brněnské, 2003.

Jak se vyrovnat s křivým obviněním?

Zamyšlení

Ivan Kania se narodil v roce 1932. V roce 1951 měl maturovat, ale nebyl připuštěn k maturitní zkoušce, protože se nestal členem svazu mládeže. Od té doby byl režimem nucen, aby respektoval jeho zásady, což Ivan odmítal. Mezi to, co bylo trnem v oku státnímu režimu, patřila jeho aktivní účast ve studentské organizaci Katolická akce (nikoliv té státní kolabo-

rantské, která byla řízena režimem), která byla činná na gymnáziu v Brně na třídě Kapitána Jaroše. To vyústilo v to, že byl v roce 1954 obviněn a odsouzen za velezradu na šest let. Během vězení byl sedmkrát kázeňsky trestán v korekci, což obnášelo zavření v betonovém bunkru téměř bez topení, kde byly cely s malým okýnkem. Vězni tam dostávali nejnižší přídělky jídla. Jako odsouzený pracoval v náročných podmínkách např. v Jáchymově v uranových dolech. Z tohoto období si vzpomíná, že byl v lágru také s jedním vězněm, který byl odsouzen po „babickém případu“ a dostal trest kolem 20 let vězení. Po propuštění pracoval Ivan jako soustružník. Práci se snažil odvádět co nejkvalitněji, takže díky dobrým pracovním posudkům mu bylo nakonec umožněno v roce 1966 odmaturovat a vystudoval dokonce vysokou školu. Do tohoto čísla bulletinu nám napsal zamyšlení na téma „Jak se vyrovnat s křivým obviněním“. Z jeho slov prosakuje něco z toho, co sám zažil.

Křivé obvinění, nepravda, či záměrná lež, je fenomén v lidském životě častý. Myslí si, že každý, kdo bude číst tyto řádky, se s ním již někdy setkal. Jde o to, zaujmout optimální stanovisko. Omylu, záměrné lži nelze čelit, při vědomém respektování křesťanských principů, jinak než pravdou, pokorným odpuštěním a konečně tím, co pro křesťana je nejobtížnější – pokornou láskou, k níž nás Kristus nabádá: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kteří vás pronásledují.“ (Mt 5,44) Potvrzuje se

Chestertonovo: „Křesťanství se liší ode všech náboženství tím, že je nejméně snadné.“ Uvědomujeme si, že pro člověka tohoto světa, jemuž jsou morální kategorie křesťanství cizí, zní tento nárok jako neuskutečnitelný, až absurdní. Křivé obvinění nás dehonestuje, lidská důstojnost je bolestně zraňována, každý z nás o tom již něco pravděpodobně víme. Lež spojená s nenávisť dominují a láska a pravda se jakoby

Nespravedlnost patří mezi činitele,
kteří zhoubně řadí mezi lidmi i národy
a neustále ohrožují mír
a vyvolávají války.
Srov. KKC 2317.
(Foto: Unsplash)

vytrácí. Boží nároky se ocitají v útlumu. Tomuto záměrnému vytěšňování Boha a jeho nároků, či „jen“ ignoranci Boží vůle je třeba čelit naší pokorou, odpuštěním a účinnou láskou. Náš Pán nic jiného od nás nečeká. Kéž i tento čas prožíváme v tomto duchu.

K tomu, co Ivan sám zažil, dodal: „Pro mě byly dominantní Boží principy, které jsem se snažil ctít. Když jsem byl odsouzen, chápal jsem to jako obět, kterou jsem kladl Pánu k nohám a podřídil jsem se tomu. Nevzpouzel jsem se.“

Ivan Kania

Zpracoval Josef Janoušek.

Nejbližší významná výročí

Kulatá a polokulatá výročí, která si v souvislosti s Václavem Drboulou a Janem Bulou v blízké době připomeneme.

26. 2. 1913 se narodil Josef Roupec, místopředseda MNV Babice, zastřešený na chodbě babické školy. (110 let)

23. 3. 1923 se narodil bratr Jana Buly Antonín. (100 let)

V únoru 1943 byl Jan Bula totálně nasazen v keramickém závodě ve Vranovské Vsi u Znojma. (80 let)

17.–25. 2. 1948 proběhl komunistický státní převrat v Československu. (75 let)

10. 2. 1953 byl odsouzen k trestu smrti Stanislav Plichta. (70 let)

28. 3. 1953 byli v Praze popraveni Gustav Smetana a Jaroslav Melkus. (70 let)

Státní vyznamenání pro Miroslava Kasáčka

U příležitosti Státního svátku Rakouské republiky (Nationalfeiertag) převzal předseda Sdružení PAMĚŤ Miroslav Kasáček z rukou velvyslankyně Rakouské republiky Bettiny Kirnbauer Zlatou medaili za zásluhy, udělenou spolkovým prezidentem Alexanderem Van der Bellenem.

Pan Kasáček se významně podílel na diecézní části kanonizačního procesu Jana Buly a Václava Drboly. Jako badatel a spoluautor vydal několik knih o babickém případu a o kněžích Janu Bulovi a Václavu Drbolovi. Z nich uvádíme zejména tituly *Mlynáři od Babic* a *A přece budu blízko*. Také významně pomáhá při tvorbě našeho bulletinu *Testimonium martyrii* svými připomínkami a konzultacemi k některým článkům.

Miroslav Kasáček a rakouská velvyslankyně Bettina Kirnbauer.
(Foto: soukromý archiv – Miroslav Kasáček)

Při samotném aktu udělení ceny uvedla paní velvyslankyně Kirnbauer: „Miroslav Kasáček (...) se jako spisovatel a jako zakladatel občanského sdružení *Paměť* již desítky let zasazuje o vyrovnání s křivdami komunistického režimu a o porozumění mezi Rakouskem a Českou republikou. Miroslav Kasáček byl pronásledován komunistickým režimem. V roce 1970 přišel z politických důvodů o práci a musel se nechat zaměstnat jako nekvalifikovaný dělník. V roce 1989 byl zakládajícím členem Občanského fóra během sametové revoluce ve své vlasti. Miroslava Kasáčka ovlivnilo pronásledování katolického obyvatelstva na Moravě komunistickým režimem. Od roku 1968 se věnoval dokumentování a vyrovnání se s případem Babice. Více než sto obyvatel vesnic v jeho rodném kraji, včetně rodičů jeho ženy, bylo v letech 1951–1952 odsouzeno ve vykonstruovaném procesu. Z toho jedenáct k trestu smrti. Tato událost je v České republice dodnes připomínána jako jeden z nejzávažnějších aktů pronásledování římskokatolické

církve v zemi. Od roku 2008 vydal Miroslav Kasáček několik knih o tomto případě i o dalších osudech doby komunistické. Dnešním oceněním Miroslava Kasáčka vyjadřuje Rakouská republika také své uznání přeshraniční a hranice překonávající činnosti celého občanského sdružení Paměť i jeho zakladateli. Milý pane Kasáčku, jménem Rakouské republiky bych vám co nejsrdečněji chtěla poděkovat za vaše mimořádné nasazení a zásluhy o porozumění mezi Rakouskem a Českou republikou.“

K tomu ocenění srdečně gratulujeme.

Redakce a redakční rada bulletinu.

Video ze slavnostního předávání je možné zhlédnout na YouTube:
www.youtube.com/watch?v=fZ4ba1p-JvI

Zasedání historické komise

Informace o postupu řízení blahořečení služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly

Podle právního předpisu u těch kandidátů kanonizace, kteří zemřeli před více než 50 lety, musí být celá kauza projednána ještě historickou komisí. V úterý 15. listopadu 2022 proto zasedala v Římě na Dikasteriu pro blahořečení a svatořečení historická komise, která po prostudování kanonizačního spisu (*Positio*) kladně rozhodla. Rozhodnutí sdělil relátor (pracovník diakasteria, kterému je vyhrazena tato záležitost) P. Szczepan T. Praškiewicz, OCD. Dikasterium souhlasí s dalším projednáváním po doplnění některých informací z oblasti historie. Nyní budeme zpracovávat historické dodatky a poté je předáme znovu dikasteriu k pokračování projednávání. Dál převezme kauzu teologická komise v Římě.

Mons. Karel Orlita, administrátor v kauze

Žehnání nových zpovědnic

Nové zpovědnice v bývalém působišti Václava Drboly

Dne 16. 10. 2022 proběhlo k výročí 110. narozenin služebníka Božího R. D. Václava Drboly žehnání nových zpovědnic. Bylo to v Bučovicích,

Hlavním celebrantem mše svaté byl Mons. Jiří Mikulášek.
(Foto: Člověk a víra)

v místě, kde dříve jako kněz služebník Boží sloužil. Hlavní celebrant mše svaté, sloužené při této příležitosti, byl Mons. Jiří Mikulášek. Administrátor farnosti otec Tomáš Fránek na otázku, co bylo hlavní motivací k výrobě zpovědnic, odpověděl: „Staré zpovědnice byly otevřené. Nové zpovědnice jsou z toho důvodu, aby se lidé nebáli přijít, že je uvidí a uslyší zbytek kostela. Věřím, že to pomůže – třeba někomu, kdo nebyl už dlouho u svátosti smíření. Těším se, že přijde.“ Otec Tomáš má v plánu založit zpovědní dny otce Václava Drboly na první pátky od 17 hod.

Jan Makyča, moderátor kanonizačního řízení

Uskutečněné a plánované akce

Následující akce se buď nedávno uskutečnily, anebo teprve proběhnou. Uvádíme je zde pro informovanost našich čtenářů.

25. 2. 2023: Maraton Jana Buly

- Kde: Moravské Budějovice
- Co: K uctění památky kněze Jana Buly se uskuteční maraton v kategoriích: běh dospělí a běh děti.
- Pořádá: Orel jednota Moravské Budějovice.
- Více informací naleznete na webu www.orelmb.cz

15. 4. 2023: Pout' za rodiny

- Kde: Pout' začíná v Lukově u Moravských Budějovic v 7:00 hod.
- Co: 8. pout' za rodiny na přímluvu Václava Drboly a Jana Buly. Trasa vede: Lukov – Babice – Rokytnice nad Rok. – Příbyslavice (16:00 hod. – mše sv.)
- Kontaktní osoba: Marie Václavková (tel. 724 448 251), farnost Lukov.
- Více informací naleznete na webu kanonizace.biskupstvi.cz

30. 4. 2023: Výročí zatčení Jana Buly

- Kde: Rokytnice nad Rokytnou
- Co: Smírná adorace v 17:30 hod. – v hodině zatčení. V 18:00 hod. mše svatá.
- Pořádá: farnost Rokytnice nad Rok.

20. 5. 2023: Výročí popravu Jana Buly

- Kde: Rokytnice nad Rokytnou
- Co: Smírná adorace v 5:00 hod. – v hodině popravu. V 18:00 hod. mše svatá.
- Pořádá: farnost Rokytnice nad Rok.

21. 5. 2023: Výročí popravu Jana Buly

- Kde: Beseda, Moravské Budějovice
- Co: Připomenutí popravených kněží Václava Drboly a Františka Pařila. Promítání dokumentárního filmu.
- Pořádá Sdružení Paměť
- Více informací naleznete s dostatečným předstihem na webu www.sdruzenipamet.cz

Chcete pozvat veřejnost na nějakou akci, která se bude konat v souvislosti s Václavem Drbolou a Janem Bulou? Napište nám na email bulletintm@gmail.com.

Jan Bula

Narodil se 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic.

Po absolvování gymnázia nastoupil do brněnského alumnátu.

29. července 1945 jej olomoucký světící biskup Stanislav Zela vysvětil v brněnské katedrále na kněze. Jeho prvním a zároveň jediným působištěm se stala Rokytnice nad Rokytnou. V rámci tzv. babického případu byl v roce 1951 nezákonně odsouzen k trestu smrti, který byl vykonán 20. května 1952 v Jihlavě. V roce 2004 byl zahájen beatifikační proces.

Václav Drbola

Narodil se 16. října 1912 ve Starovičkách. Po absolvování gymnázia v Hustopečích nastoupil do brněnského alumnátu. Dne 5. července 1938 jej biskup Josef Kupka vysvětil v Brně na kněze. Kněžskou službu vykonával ve Slavkově u Brna, v Čučicích, v Bučovicích a naposledy v Babicích u Lesonic. Dne 14. července 1951 byl nezákonně odsouzen k smrti ve spojitosti s tzv. babickým případem a 3. srpna 1951 byl v Jihlavě popraven.

V letech 1990–1997 byl rehabilitován a v roce 2011 byl zahájen beatifikační proces.

Bulletin „Testimonium martyrii“ (Svědectví mučednictví) je vydáván dvakrát ročně jako podpora veřejnosti pro seznámení se s kněžskými osobnostmi Václavem Drbolou a Janem Bulou. Posláním tohoto periodika je připravit čtenáře na kanonizaci obou mužů zejména poukázáním na jejich bohatství, které spočívalo v hodnotách, jež zastávali. Přitom jsou zohledňovány různé aspekty tehdejší doby a kultury. Bulletin také čerpá ze svědectví lidí, kteří měli s těmito kněžími přímou nebo nepřímou osobní zkušenost.

Modlitba za kanonizaci služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly

Ježíši, Dobrý pastýři, děkujeme ti za tvé služebníky Václava a Jana. Svědomitě vykonávali kněžskou službu, k níž jsi je povolal, hledali tvou vůli a nechali se jí vést. Pronásledování, mučení a odsouzení k smrti zachovali věrnost tvé církvi a jejím pastýřům a vytrvali až do konce ve víře a naději ve tvé nekonečné milosrdenství.

Tebe, jenž nás učíš milovat nepřátele, prosíme: dej nám téhož Ducha, kterým jsi posiloval své služebníky Václava a Jana, abychom byli stále pevnější ve víře, vytrvalejší v naději a dokonalejší v lásce. Na přímluvu Panny Marie, Královny mučedníků, nám uděl milost brzkého blahořečení služebníků Božích Václava a Jana, abychom mohli mít skrze jejich přímluvu účast na tvých zaslíbeních. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Sláva Otci.

S církevním schválením Biskupství brněnského č. j. Ep/1118/11 ze dne 24. 11. 2011 (pro soukromou pobožnost).

Případná vyslyšení zašlete prosím přes formulář na našem webu kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napište nám“.

Obsah

Pán může naše svědectví víry zdokonalit	1
Vím, komu jsem uvěřil	1
Rozhovor s promotorem víry Mons. Carmelem Pellegrinem – 1. díl	3
Mučednictví jako povolání, dar a charisma	6
Služba kněze v Babicích v době totality	8
Prosba za syna – svědectví	12
Václav Drbola – Tříbeno v ohni	14
Jan Bula – Bůh ospravedlňuje	17
Jak se vyrovnat s křivým obviněním – zamyšlení	20
Nejbližší významná výročí	22
Státní vyznamenání pro Miroslava Kasáčka	23
Zasedání historické komise	24
Žehnání nových zpovědnic	24
Uskutečněné a plánované akce	25

Objednávky

Bulletin je neprodejný. V požadovaném počtu výtisků jej lze objednat vyplněním objednávkového formuláře na webových stránkách www.kanonizace.biskupstvi.cz, kde je také možné všechna čísla bulletinu stáhnout ve formátu PDF.

Náklady na vydání jednoho čísla časopisu činí 50 Kč. Prosíme o příspěvek na vydávání bulletinu v souvislosti s kanonizačním řízením. Číslo účtu kanonizačního řízení: 7476052/0800, var. symbol 200.

Napište nám

Máte-li jakékoliv podněty k obsahu nebo formě bulletinu, kontaktujte nás e-mailem na bulletintm@gmail.com.

Vydavatel

Akademie kanonického práva
Petrov 272/5, 602 00 Brno
IČO: 73635693
<https://www.akademiekp.cz>

„Testimonium martyrii – Bulletin o tom, jak věřili Jan Bula
a Václav Drbola“ vychází 2x ročně.
Toto číslo (ročník III, č. 8) bylo vydáno v Brně dne 24. 1. 2023

ISSN 2694-9385, ev. č. MK ČR E 23925